

Arrest

nr. 150 092 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 19 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

In haar aanvraag van 22 juni 2012 voert de verzoekende partij de volgende elementen als buitengewone omstandigheden aan: artikel 5 EVRM, dat door haar terug te sturen naar haar land van herkomst het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid in de zin van artikel 5 EVRM geschonden wordt, artikel 8 EVRM, dat ze goed geïntegreerd is, actief deelneemt aan de samenleving, Nederlandse lessen volgt, geen strafbare feiten gepleegd heeft, ingeburgerd is en werkbereid is. Een terugkeer naar haar land van herkomst zou onwenselijk zijn gelet op haar integratie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op al haar ingeroepen buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk werd geantwoord. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij weerlegt niet in concreto de motieven van de bestreden beslissing, maar beperkt zich tot een algemeen betoog stellend dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is en steunt op verkeerde motieven. De verzoekende partij maakt met een dergelijk algemeen en vaag betoog niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest.

Bovendien geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Het enig middel lijkt niet gegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 3 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden

Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 19 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt in hoofdorde verwijzen naar haar verzoekschrift en te willen benadrukken dat zij er na een eerder gedwongen huwelijk opnieuw een risico op een gedwongen huwelijk is. Na haar aankomst in België is zij het slachtoffer geworden van intrafamiliaal geweld en intussen kan zij in haar land van herkomst niet langer rekenen op opvang of hulp bij terugkeer. Dit alles vormt een buitengewone omstandigheid die de verwerende partij in aanmerking had moeten nemen. Evenwel heeft de verwerende partij haar persoonlijke situatie onvoldoende onderzocht, zodat de verzoekende partij de Raad vraagt deze appreciatiefout te sanctioneren. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 3 juni 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt te volharden in de middelen van haar verzoekschrift, meer bepaald dat ze vreest om opnieuw gedwongen te moeten huwen en in haar land van herkomst niet langer kan rekenen op hulp en opvang en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 19 mei 2015 waarin uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat op de verschillende buitengewone omstandigheden geantwoord werd en de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet in concreto weerlegt, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht is tot stand gekomen. Immers, in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat ze haar land verlaten zou hebben omdat ze opnieuw dreigde uitgehuwelijkt te worden en verklaart dat ze hierdoor geen contacten meer heeft met haar familie in Marokko en dus niet terug kan keren. Betrokkene toont echter niet aan dat ze dreigde uitgehuwelijkt te worden. Ook toont ze niet aan dat ze geen contacten meer heeft met haar familie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt zelfs dat ze zelf heeft verklaard aan de politie op 25.08.2010 dat ze contact had met haar familie via msn. Ook op 26.02.2010 verklaarde betrokkene aan de politie dat ze via Skype nog steeds contact had met haar familie in Marokko. Dit kan dus geen buitengewone omstandigheid vormen.”* Door ter terechtzitting opnieuw haar buitengewone omstandigheden te herhalen, zonder in concreto de motieven van de bestreden beslissing en de beschikking te weerleggen geeft de verzoekende partij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Ook laat de verzoekende partij na aan te tonen dat ze in haar land van herkomst niet kan rekenen op opvang of hulp, nu zij de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegt, met name dat ze niet aannemelijk maakt dat ze geen contact meer heeft met haar familie. Bijgevolg maakt de verzoekende partij in casu niet aannemelijk dat de beschikking onterecht is.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS